

UKRÁST HRAČKU

Jan Pilát

Ukrást hračku.

pdf - barevné

ISBN 978-80-270-8464-7

Jan Pilát

Ukrásl hráček

Slovo úvodem

Vážená čtenářko, vážený čtenáři,

dovol mi, abych ti úvodem poděkoval za to, že ještě vůbec v dnešní době čteš a dáváš literatuře šanci přežít. Ukrást hračku je příběh přitažený za vlasy a neměl by být brán s přílišnou vážností. Jde hlavně o to se pobavit a na chvílku popustit uzdu fantazii.

Kniha je dostupná zdarma a je šířena po síti. To však neznamena, že si ji nemůžeš doma vytisknout, aby se ti lépe četla. Jen prosím vždy respektuj autorské právo.

Poděkování

Samozřejmě rodině a všem, kteří mi pomohli. Agátě Pilátové za korekturu. Aničce Blablové za ilustrace. Antonovi Romanovskému za trailer. Janě Strmiskové za sazbu. Leoně Behrové za první přečtení a kritiku. Melindě Auld za korekturu anglické verze a Niccole Reynarde za obálku.

wattpad

@ukrastracku

www.ukrastracku.cz

 patreon

@Jan Pilát

Prolog

Kolečka miniaturního modelu cadillacu právě přejela z Tomášových nohou na dětskou autosedačku a poté na vedlejší sedadlo. „Brrm, brrrrmm,“ doprovázel hru napodobováním zvuků auta. Celá rodina byla na cestě za babičkou pozvala je na sváteční oběd. Tom, devítiletý chlapec, se jako obvykle k babičce moc těšil a krátil si cestu hrou s autíčkem. Jen na půl ucha poslouchal, o čem si maminka s tátou povídají, nevěnoval jejich řečem přílišnou pozornost.

Až když uviděl mezi předními sedadly nataženou maminčinu ruku, vzhlédl od autíčka a pevně ji stiskl svou dlaní. Usmál se na maminku i na tatínka, který se pouze letmo otočil dozadu. Opět povolil stisk a vrátil se ke hře. Zrovna zdolával opěradlo pro jeho vůz to byl velmi náročný výstup, když uslyšel hluboký zvuk klaksonu a křik matky. Podíval se ze svého okénka na pravé straně právě včas, aby viděl obrovskou nápravu kamionu, která se velmi rychle blížila.

Dveře nemocničního pokoje se potichu otevřely a dovnitř vstoupil postarší muž a žena. Oba měli ve tváři vepsán hluboký smutek. Jejich oči spočinuly na bezvládném malém chlapci, který ležel na lůžku.

Chvíli po nich vešel i doktor v bílém plášti. Přešel až k Tomášovi. „Je mi to velmi líto, paní a pane Thayerovi, Tomáš je teď v hlubokém kómatu. Jeho stav je stabilizován, ale nemůžeme s určitostí říct, kdy a zda vůbec se probudí,“ pravil jim rozvážně doktor.

Vůz Tomových rodičů rozmačkal náraz obrovského kamionu téměř na placku. Po tvářích staré ženy se koulely veliké slzy, byla nucena zabořit hlavu do ramene svého manžela. Ten ji jemně hladil po vlasech a potichu konejšil. Hledal očima oporu u lékaře, který na něj však jen soucitně pohlédl a smutně se usmál. Potichu se rozloučil a nechal starší pár v místnosti s chlapcem v kómatu o samotě.

1.

Tom se pomalu rozkoukával, jako by se právě probouzel z tvrdého spánku. Rychle mrkal a mnul si oči. Konečně se rozhlédl kolem sebe. Neměl nejmenší ponětí, kde je. Stál na... ničem. Tedy alespoň se mu to jako nic zdálo. Ovšem jen do chvíle, než rozpoznal jiný odstín černé, než kterou měl pod sebou. Byla odlišná od temnoty okolo.

Všude se válely cáry bílé mlhy, to bylo vše, co ve tmě viděl. Působilo to tak nepřírozeně. *Co se to děje?* Nikdy o podobném místě neslyšel. Nesměle udělal první krok kupředu. Trochu příkrčený vyděšeně těkal očima ze strany na stranu, snažil se rozpoznat a předejít tušené nebezpečí.

Netrvalo dlouho a zdálo se mu, že slyší zvuky. A skutečně, za chvíli viděl v mlze siluetu jiného chlapce. Přecházel sem a tam a vydával podivné klapavé zvuky. Tom se k němu pomalu blížil a chlapec si ho velmi brzy všiml.

„Ahoj!“ ozvalo se z mlhy.

Tom znehybněl. Až po chvíli se odvážil odpovědět: „Ahoj,“ vydechl trochu polekaně.

„Ty jsi člověk?!“ zeptal se najednou druhý chlapec.

Tom si nebyl jistý, jak odpovědět, možná by chtěl říct, že není, ale místo toho se zakoktal: „A-ano.“

„Ježkovy brejle, to je něco! Musíš tu být nový! Jsi tu nový, že? Neměj strach,“ pokoušel se ho uklidnit druhý chlapec, zatímco se přibližoval k Tomášovi. Byl již přímo u něj, když si Tom uvědomil vždyť je to dřevěná loutka! Tomáš jen těžko skrýval své překvapení.

„Ty jsi loutka?“ divil se na oplátku Tom. Jeho údiv ještě vzrostl, když mu to nový kamarád potvrdil a pomalu kolem něj kroužil, jako by si ho prohlížel.

„Abych pravdu řekl, ještě nikdy jsem neviděl člověka.“

„Já zase loutkového... kluka.“

„To je zvláštní, přitom jsme celkem běžní,“ upřímnost v jeho hlase byla zarážející.

„Jsem Denis,“ ukončil druhý kluk trapnou situaci dříve, než vůbec začala, a podával mu ruku.

„Tomáš,“ odvětil trochu nepřítomně Tom, stiskl nabízenou ruku a jedním dechem se zeptal: „Kde to jsme?“

„Momentálně jsme v Nevidímzemi, tak se jí říká kvůli mlze, co tu je všude kolem. Ale chápu tvou otázku jsi v jiném světě, než je ten, který znáš.“ A než Tom stačil protestovat, k čemuž se chystal, zvýšil Denis hlas, aby ho nemohl přerušit: „Je to pro tvoje dobro. Tam dole se stalo něco moc zlého a tohle ti má pomoci se přes to přenést.“

„Jaké tohle? Přes co?“ nechápal Tomáš, ale pak mu to došlo: „My jsme se vlastně vybourali!“ uvědomil si s hrůzou.

„Jo, to je možný,“ odvětil stroze jeho nový přítel, „ale teď se nemůžeš vzbudit a budeš ještě dlouho spát. Proto jsi tu aby ses nenudil a mohl si hrát. Je tu taková hra, kterou můžeme hrát spolu. Budeme hledat něco, co jsi měl u sebe a na čem ti záleželo. Půjdeme spolu po stopách té věci, a k získání první stopy si musíme zahrát hru. Musíme ji dohrát, aby ses mohl vrátit...“ vysvětloval rychle Denis a máchal přitom tak intenzivně dřevěnýma ručkama, až to celé přestávalo dávat smysl.

Tomáš zprvu jen poslouchal a spojoval si to všechno dohromady. Suma sumárum mu to přišlo jako celkem zábavný výlet. Ostatně stejně chtěl své autíčko zpátky, a pokud to byla zároveň i cesta, jak vidět maminku a tatínka, tak neměl proč váhat.

„S jakou hrou ale začneme?“ ptal se Tom.

„Já ještě nevím, na tomhle světě vždy v pravou chvíli přijde nějaké znamení, kudy se máš dát,“ odpověděl Denis. „Já sám jsem se třeba vydal prvně na zkušenou do světa, protože už jsem dost velký. Pokoušel jsem se najít cestu, kterou bych se vydal. Ale zabloudil jsem a potkal tě. To nemůže být náhoda.“

„Cože? Takže jsme tu ztraceni spolu?“ ptal se Tomáš.

„Stejně je to zvláštní, že jsi tu. Co jsem slyšel, neukázal se tu člověk už celé věky, i když jste kdysi prý chodili v jednom kuse.“

„Co prosím?“ Tomáš vůbec ničemu nerozuměl.

Denis se chystal odpovědět, ale v tu chvíli jako na zavolanou uslyšeli cinkání kovu o kov a mlaskavé řapání nohou, zřejmě bosých. Netrvalo to dlouho a z mlhy smíchané s tmou se vynořil nový příchozí. Tom nemohl uvěřit svým očím: byla to myš. Ale jaká!

Podle obnošeného slaměného klobouku se očividně jednalo o myšáka. Kráčel vzpřímeně po zadních nohou a jeho holé tlapy tiše mlaskaly o černou zem. Byl tmavě šedý se světlými pruhy a o něco větší než chlapec. Hlavu mu zdobil velmi starý, ale až na pár šrámů zachovalý slamák. Na zádech měl tmavě zelenou krosnu naplněnou k prasknutí, a navíc na ní cinkaly nejrůznější zavěšené kovové předměty. V pravé ruce pak myšák svíral křivou hůl, která měla na vrcholu podivný kostrbatý oblouk a v něm připevněnou pánvičku s ulomeným držadlem.

V protáhlé tlamičce, připomínající spíš mývalí než myší převaloval podivný cestovatel dlouhé stéblo trávy a zpod širokého okraje svého klobouku tékal černýma očkami z jednoho chlapce na druhého. „Co dělají dva malí chlapi sami v Nevidímzemi?“ zeptal se najednou myšák podezíravě.

Kluci na sebe zmateně pohlédli, jako první se vzpamatoval Denis: „Já... My... On je tu nový,“ a ukázal na Toma.

„Áhááá!“ vzkřikl příchozí, „tak to mě omluvte, moje jméno je Jarin a jsem profesionální cestovatel, sběratel a obchodník s cínem.“ představil se jim.

„Předpokládám, že nepotřebujete nebo nemáte nějaký zajímavý cínový předmět?“ Myší oči se podezíravě zúžily.

„No vlastně ani ne,“ přiznali se kluci.

Myšák se obrátil na Toma: „Chápu. Omluvte mou přímost, ale jste skutečně člověk?“

Tomáš zase cítil onu touhu vyslovit „ne“, ale s knedlíkem v krku se zahanbeně přiznal, že je skutečně člověkem.

„Teď jste začali hrát hru?“ ptal se zvědavě Jarin.

„Ještě ani to ne, teprve čekáme na první znamení,“ vysvětloval loutkový chlapec.

„No tak to je jasný. Musíte jít se mnou, já jdu pomoci příteli, co má nesnáze, tohle setkání není náhodné. Prosím,“ pronesl rozhodně Jarin a ukázal pánvičkou trochu jiným směrem, než kam měl původně namířeno.

Malé myši nožičky se opět daly do rytmického pohybu a Denis by myšáka ihned následoval, kdyby ho Tomáš nezachytil za ruku. „Počkej!“ sykl.

„Co je?“ otočil se k němu zmateně dřevěný kluk.

„Asi nic... Já jen, že jsem ještě nikdy nikam nešel s myšákem, navíc s takovým, který vypadá doopravdy divně,“ svěřil se se svým strachem.

„Mně přijde normální. To je v pořádku,“ chlácholil ho Denis, „tady je to běžný. Půjdeme na výpravu, co by se mohlo stát?“ S těmito slovy se vydal za myšákem Jarinem a Tomáš jej vzápětí následoval, protože se tu bál zůstat sám.

2.

Zem, po které trojice kráčela, se již změnila nyní šli po tmavé hlíně místy prorostlé trsy trávy. V čele šel Jarin. Jeho nohy na dlouhých chodidlech dělaly rychlé kroky, navíc si pomáhal zakřivenou holí. Při každém pohybu mu cinkaly kovové ozdoby zavěšené na velikém batohu.

Těsně za ním se držel Denis. Tomáš si ho prohlížel s jistým podezřením. Nový kamarád musí být určitě ze dřeva, ale tvarem těla vypadá až moc opravdový. *Je skutečný, je to zvláštní, ale je skutečný*, uvědomil si. Zatím však podobné myšlenky opustil a raději se rozhlížel kolem. Z mlhavé temnoty jako by se sem tam vynořovaly nejasné obrysy domů, stromů, plotů či chodníků. Zdálo se, jako by kráčeli jakýmsi opuštěným městem, ale vše zahalovala neprostupná tma ředěná bílou mlhou.

Po nějaké době vytrvalé chůze se konečně ocitli na rozkvetlé zelené louce. Temné prostředí se po pár krocích proměnilo v krásně prosluněný den a došli k rozbořené zídce, táhnoucí se do dálky na obě strany. Ta se však dala bez problému přeskočit nebo dokonce překročit, pokud byl člověk dost veliký. Přímo za ní byla mlžná stěna, která se táhla od jedné strany zorného pole ke druhé.

Zrovna procházeli přes porost rozkvetlých, krásně barevných květin, když se ozval hlubokým hlasem Jarin, aniž přitom zpomalil: „Konečně nejsme v Nevidímzemi. Moje celé jméno je Jarin von Guttenhorf, bylo ode mne neslušné, že jsem se nepředstavil svým spolucestujícím hned, avšak zčásti mě omlouvá, že ani vy jste tak neučinili.“ Sotva dořekl poslední slovo, otočil k nim hlavu a s šibalským výrazem na ně jedním okem mrkl.

„Já jsem Denis,“ ozval se dřevěný chlapec. Tomáš ihned zvedl hlavu od nádherných květin, aby se také představil, ale slova mu uvízla v hrdle, jelikož ho přepadl podivný pocit z cestování se dvěma neobvyklými společníky.

Denis se k Tomovi tázavě otočil. „Tomáš,“ vyhrkl, když se probral ze

zamyšlení. Rozhodl se přejít mlčením skutečnost, že Denis je ze dřeva, a chovat se, jako by to bylo normální. Myš s batohem a živá loutka... Opravdu je asi v jiném světě! Při těchto myšlenkách trochu nejistě obrátil pohled zpět k Nevidímzemi, kterou právě opustili.

A co oni dva? Myšák je asi myšák nehledě na velikost, zamyslel se, na druhou stranu nám nabídl pomoc a skutečně nás vyvedl z mlhy. Tomášovi to zatím jako potvrzení důvěryhodnosti stačilo. Otrásl se při myšlence, jak veliké tu musí být kočky.

Ačkoli si Denise oblíbil od prvního momentu, nemohl přestat přemýšlet, jestli je skutečně loutka. *Jak jí? Musí vlastně jíst nebo se jen čas od času promazat? A jak vlastně mluví? Loutky nemají hlasivky!*

„Pospěš, Tome! Nechceme tě tu ztratit!“ vytrhl hoj ze zamyšlení Jarin. Když je chlapec doběhl, myšák začal vyprávět: „Nebylo to tu vždycky takové, poslední dobou se všude rozpíná jakási mlha smíšená s tmou. Doposud bylo něco podobného jen v Nevidímzemi, byly spatřeny zlé bytosti vybíhající z té temnoty, jež kradly či ničily věci, někde dokonce byly zaznamenány i ztráty na životech.“ Varovně se k chlapcům otočil v okamžiku, kdy se zastavil. Zůstal stát tak náhle, že do něj Denis a následně i Tomáš narazili.

„Zdá se mi to celé – a že jsem profesionální cestovatel!, jako nějaká veliká skládanka. A nejhroší přitom je, že i obyvatelé se k sobě začínají chovat nepřátelsky a zle. To tu nikdy nebylo. Ale já celý život chodím po světě a v poslední době jsem si našel další oblíbenou zábavu konání dobrých skutků pro dobré bytosti. Chci se tedy přičinit, aby to tu bylo alespoň trochu jako předtím.“

Chlapci dost dobře nechápali jeho slova; moc o tom ale nechtěli přemýšlet, věděli, že musí najít Tomášovu hračku. Denis si byl jistý, že právě tohle je ta hra – že budou dostávat úkoly od bytostí, čímž se postupně dostanou až k hračce. Pokoušel se to vysvětlit Tomovi, který pokyvoval hlavou na znamení souhlasu. Ostatně sám neměl lepší nápad, než se k Jarinovi alespoň prozatím přidat. Neměl vlastně vůbec žádný nápad.

Když se tu nic neděje náhodou, tak jsem musel Denise s Jarinem potkat kvůli tomu, aby mě zavedli k mému cadillacu.

„Avšak bude to jistě obnášet mnohá nebezpečí,“ po delší odmlce opět promluvil Jarin. „Na této nebezpečné výpravě se přidáte ke mně. Bude zajisté plná putování a pomáhání nejrůznějšího druhu, a zařijete i mnoho dalších věcí. Ale na konci z nás samozřejmě budou slavní hrdino-“,

„Já sem pro!“ vykřikl nadšeně Denis, ještě než myšák domluvil.

Podobně jako předtím, i teď oba kluci rozuměli pouze polovině Jarinova sdělení. Ale hrdost jim nedala a nejistě přikývli. Myšákovi se po tváři rozlil široký úsměv. „Výborně!“ zajásal a znovu se vydal na cestu. Bez dalších řečí pokračovali dál po louce, která byla nádherně zbarvena květinami zářivých barev. Za nimi se rozprostírala temná země.

Denis dohonil Jarina a zeptal se ho: „Takže budeme putovat z místa na místo, dostávat úkoly a bude to celé dobrodružné?“

„Více méně.“

Je to tu vůbec bezpečné? Říkali, že k sobě nemůžou být zlí a vypadají celkem přátelsky, tak by to mělo být v pořádku... Tom se přestal ustavičně otáčet, místo toho zrychlil krok, aby jej srovnal s myšákovou chůzí. Když se objevil po jeho boku, Jarin se k němu otočil a s úsměvem ho ujistil, že tam brzy budou. Přešli už jen několik malých kopečků, než před sebou uviděli kruhovou plochu pod travnatým kopcem. Byla široká jen na pár desítek dětských kroků. Kolem ní stálo několik prostých garáží, z nichž většina měla jen jediný výjezd právě na udusanou hlínu. Z malé kolonie garáží, která měla na kraji malou čerpací stanici vycházela jediná výjezdová cesta.

„V jedné z nich bydlí,“ zamyslel se hlasitě myšák, „aha, v támhle!“ vykřikl radostně a ukázal pánvičkou na jednu ze skromných garáží. „Cože?“ nechápal Tomáš a tázavým pohledem žádal vysvětlení.

„Támhle je malá vesnička aut,“ vysvětloval Denis, „bydlí v jedné z těch garáží.“

V Tomově hlavě to najednou začínalo dávat smysl, auto přeci nebude

bydlet v dvouposchoďové vile. Znamenalo by to pro ně jen zbytečné problémy se schody. Ještě chvilku se kochali okolní loukou, lesem, který se kolem ní před nějakou dobou objevil, a nakonec i malými příbytky pro vozidla, která jako by žila v harmonii s okolní přírodou. Až když byl Jarin dva kroky před nimi, uvědomili si chlapci, že stále obdivují přírodu, a vyrazili za ním.

Dva kluci si náležitě užili běh z kopce a za veselého výskotu se za pár okamžiků objevili v malé osadě automobilů. Jarin klidně šel za nimi a neomylně je zavedl k jednomu z velikých plechových dveří. Vrškem zakřivené hole na ně zaklepal, až se mu rozhoupala pánvička.

Za několik okamžiků se ozvalo unavené odfrknutí motoru a pak se dveře začaly pomalu vysouvat nahoru. Odkryly pohled do prostě zařízené garáže, kterou teď osvětlovalo pouze jedno malé světlo nad vchodem.

Na jedné straně byly vidět regály s nejrůznějšími součástkami, oleji a kapalinami, na druhé visely plakáty nádherných aut a vítězů závodů. Tomáš dosud nikdy nic podobného neviděl, garáž na něj působila díky dečkám a koberečkům celkem útulně. Uprostřed toho všeho stál robustní černý kabriolet, starý veterán s chybějícím levým předním kolem.

„U myšáka, Alberte!“ vykřikl Jarin a rozběhl se k blatníku bez kola. Albert smutně zúžil světla a na znamení smutku se jemně rozkýval. „Ach příteli,“ ozval se příjemný hlas odkudsi z hlubin motoru, zatímco světla, která Tomovi připomínala oči, několikrát rychle zablikala, „zdravím vás všechny. Je to smutné, ale...“ poté se ozval už jen povzdech.

„Kdo ti to udělal?“ vyzvídá Jarin.

„Ti z lesa,“ povzdychl si Albert.

„Tužil jsem to!“ procedil mezi zaťatými zuby myšák a pevně sevřel oběma rukama svou hůl.

„Prosím!“ vykřikl automobil naléhavým hlasem, „nechodte tam. Alespoň ne s těmito dětmi, navíc jeden z nich sem ani nepatří.“

„No právě proto!“ vykřikl von Guttenhorf a rozhodil rukama, jako

by se jednalo o samozřejmou věc. „Vždyť právě proto mi můžou tolik pomoci. Něco bych tu pro ně měl mít.“

S těmito slovy odložil hůl s pánvičkou a sundal si ze zad obrovský batoh. Za celou cest vůbec poprvé. Rozvazoval na něm všelijaké šňůrky a provázky, které budily dojem, jako by je držely pohromadě. Myšák konečně otevřel víko krosny a malýma ručkama začal uvnitř hrabat. Postupně vyndával věci, zřejmě aby se dostal k něčemu úplně na dně.

Nejdřív položil na zem vedle batohu několik komínků úhledně poskládaného nejrůznějšího oblečení. Bylo ho tolik, jako by se ty hromádky ani nemohly do batohu vejít. Poté následovalo několik knih, nejrůznější listiny, sekyrka na dřevo, nářadí, obvazy a masti, sada rybářských nožů a rybářský prut. Dále stolička, stan a zásoby jídla nejméně pro celý regiment vojáků. Tom se nepřestával divit, jak je zavazadlo skladné.

„Vždycky až na dně, jasně,“ zabrumlal pod myšími vousy.

Nyní začal tahat z krosny obrovskou, nádhernou dřevěnou pušku, kterou láskyplně odložil na měkké šaty. Po ní vytáhl menší flintu, velmi podobnou velké pušce, dále pistoli, která vypadala jako hračková, malý meč a štít, a jako poslední přišel na řadu luk velikostí vhodný tak akorát pro dětskou ruku. Všechny zbraně, kromě té velké, rozložil před chlapce a nechal je, aby si vybrali.

Tomáš skočil po zmenšenině pušky a pistole, zatímco Denis si spokojeně zabral luk s toulcem, štít a meč. Se zbraněmi si chlapci najednou přišli velcí a dospělí, i přes to, že například puška byla celá ze dřeva. Zdálo se jim, jako kdyby se stali jakýmsi zvláštním způsobem důležití.

Mezitím co si připínali opasky a pouzdra na zbraně, jež zřejmě stejně ani nepoužijí, Jarin se dohadoval s Albertem. Mluvili ale potichu, takže chlapci rozhovor neslyšeli. Navíc je v té chvíli plně zaujala hra na boj se smyšlenými nepřáteli.

„Umíš si hrát na mušketýry?“ zeptal se Tomáš.

„Ne, jak se to hraje?“ tázal se Denis.

„Jako na vojáky, ale říká se jim mušketýři,“ vysvětlil Tom.

„To by šlo!“

Denis skočil do prostoru před garáží a začal divoce kolem sebe mávat hračkovým mečem. Tomáš ho napodobil. Také se rozeběhl, skočil mezi hordu nepřátel a otáčel se ze strany na stranu, po všech pálil a doprovázel hru zvuky výstřelů. Při nenadálém hluku se myšák otočil na chlapce zabrané do hry, hned ale svůj zrak opět obrátil k starému příteli.

Stačili ještě pozabíjet hodně nepřátel, než jim konečně von Guttenhorf řekl, aby si přestali hrát. Stál přede dveřmi do Albertova příbytku a v ruce svíral hůl s pánvičkou. Díval se na oba kluky s hranou vážností a zamyšleným výrazem, zatímco se mu chlupy leskly proti ostrému slunci.

„Takže,“ začal zvolna Jarin, „musíme se vydat do Zlolesa, je to jen kousek. Teď se nacházíme na Veliké louce, což není daleko...“ Jméno „Zloles“ Denise ani Tomáše moc neuklidnilo, v podstatě si nebyli tak docela jisti, zda se tam chtějí s myšákem vydat. Ten jako by jejich obavy vytušil, protože ihned začal vysvětlovat, že navzdory jménu by je tam nemělo čekat nic špatného, a že tomu lesu se jen tak říká. Podobně jako Nevidímzemi se říká „nevidím“ kvůli mlze, ale člověk tam přeci neoslepne.

Jarin dal pokyn k odchodu a trojice se dala do pohybu. Podle plánu by měli být zpátky za několik hodin, tedy pokud vše půjde tak, jak má. Vzdálenost jim ubíhala vcelku rychle a netrvalo dlouho, když uviděli v dáli před sebou Zloles. Nevypadal nijak zle, spíše jen jako les než zlo.

Ukázalo se, že Denis i myšák jsou zvědaví na všechny informace o onom reálném světě, ze kterého Tom pochází; ačkoli ani on sám si poslední dobou už nebyl jistý, zda je tohle celé sen nebo skutečně jakýsi jiný svět a odkud vlastně přišel on sám. Ale i přes pochybnosti, jež si nechával pro sebe, jim vyprávěl o vlacích, o velikých městech, o automobilových závodech.

Zmínil snad každou radost, kterou může devítiletý chlapec mít. A oba společníci mu horlivě naslouchali, často se ptali na nejrůznější věci,

jako například, jestli znají ponožky, nebo zda „tam“ jsou také zvířata, či dokonce jestli Tomášův svět vůbec existuje.

„Ponožky?!“ vykřikl Tomáš, „jasně, že máme ponožky!“

„Prostě to celé nezní vůbec pravděpodobně,“ svěřil se se svými pochybami myšák a Denis s ním souhlasil.

„Já si to nevymyslel,“ obhajoval Tom svůj svět.

„My ti věříme, jen je to celé dost takové... no zvláštní,“ vysvětloval rozvážně Jarin. „Říkáš, že myši jsou u vás malé a neumí mluvit?“

„Je to tak! A bojí se koček!“ Tomášovi docházely argumenty.

„Pche! Malé myši, co neumí mluvit! Až tu budeme hotovi, musím ti ukázat náš parlament v Myšákově, naše galerie a architekturu.“ Pro Jarina byla myšlenka o neinteligentních myších nepochopitelná.

Na mnohé z položených otázek nedokázal Tom sám odpovědět, a nezdálo se, že by se odpovědi v nejbližších dnech dočkal. Vlastně mu to ale vůbec nevadilo, jelikož se mu zde náramně líbilo mluvící auta a myši s pánvičkou, to bylo pro malého kluka něco! A navíc ho jistě čeká spousta dalších dobrodružství.

Došli až na kraj hvozdu. Pokoušeli se zrakem proniknout skrze hustý porost, který na tomto místě tvořil hranici Veliké louky. Šli rychle a s vervou vkročili do Zlolesa.

Listnaté stromy s širokými korunami tu byly blízko sebe a zastiňovaly slunce. Pod košatými korunami vyrůstala bujná vegetace od obrovských kapradinových listů až po různé barevné květiny a liány. Tom se užasle rozhlížel kolem sebe, očima doslova hltal každý kousek lesa, který viděl. „Zloles...“ zašeptal si pro sebe, aby ho nikdo neslyšel. Proč se asi tomu místu tak říká?

Světelné sloupy mezi temnými stíny lesa dopadaly na rostliny, z nichž každá jako by se drápala co nejvýše v marném zápase se svými možnostmi. Tomovi přišla místní krajina neskutečně krásná, spousta pestrobarevných i zelených květin a ničím neporušená příroda.

Pokračoval stále za Denisem a Jarinem, společně se prodírali hustým porostem. Chlapcovy kroky směřovaly po málo vyšlapané cestě obou společníků. Procházeli Zlolesem ještě dlouho a nořili se stále hlouběji do jeho středu. Porost byl hustší a hustší, mezi stromy pronikalo stále méně světla.

Dostali se až k malé mýtině obklopené stromy rozloženými do kruhu s jedním jehličnanem uprostřed. Proti ostatním byl maličkatý, ne o moc vyšší než chlapci, Jarin okamžitě prohlásil, že se jedná o jedlí, ale že je mu záhadou, co dělá v tomto listnatém lese a proč je tak malý.

I přes tyto nesrovnalosti však právě přímo pod jedlí leželo to, pro co sem přišli kolo od vozu. Stále se však nacházeli v prostoru, který se jmenoval Zloles a tím pádem měli v plánu pouze popadnout Albertovo kolo a co nejrychleji odsud zmizet.

„Něco tu nehraje,“ zašeptal myšák při pohledu na kolo, které jen tak leželo uprostřed lesa.

Přesto udělal několik rychlých kroků až k maličké koruně, sehnul se pod ni a vzal do rukou kolo. V tutéž chvíli, kdy se jeho tlapky dotkly předmětu, pro který přišli, nebe jako by ztmavlo, až naprosto zčernalo. Chlapci se rozhlíželi kolem sebe, měli přirozeně strach a s hrůzou zjišťovali, že obloha i všechno kolem je naprosto černé, kromě jediného neprostupného prstence temně zelených stromů, který je obklopoval kolem dokola.

